

Împlinirea sufletului românilor, voința milioanei de români

Unirea Principatelor Române

„E bine să i se vorbească unui popor de oamenii săi mari... despre dâșii trebuie să se audă pretutindeni, în graiul tuturor” (Nicolae Iorga).

Dorința de unire a românilor a început încă de la retragerea Aureliană, retragere, despre care unele surse istorice spun că nu s-a făcut chiar pașnic, populația Daciei, tot mai potrivnică ocupantului, i-ar fi obligat să se retragă. Încă din acele vremuri strămoșii noștri au avut răbdarea și stăruința de a înfrunta toate puhoaiile venite peste neamul românesc, toate loviturile și nu puține fâțișe și ascunse ale imperiilor din jurul nostru, iar dârzenia ne-a ocrotit limba noastră sfântă și legea strămoșească.

Imperiile din jur lățite de lacomii lumii prin „dreptul puterii”, toate cu gândul să ne înrobească, să ne fure rodul muncii noastre curate, să ne osândească îngropându-ne în uitare, s-au izbit de vrednicia românească, permanent luminată, de marile personalități ale vremurilor, luptând ca sufletul nostru să rămână pe vecie de român. Principatele Române au fost permanent sub asediul târgului dintre Poarta Otomană, habsburgi și ruși, la care domnitorii români patrioți au protestat în repetate rânduri, cu toată energia împotriva asuprii. Multe din uneltilor împotriva noastră se făceau prin cea mai crâcnă corupție din partea acelor puteri ce s-au dat și se mai dau „democrații lumii”.

Astfel, pe 7 februarie 1775, cancelarul austriac Kaunitz îi scria lui Thugut următoarele: cât din partea mareșalului Rumianțev, acestuia, precum cred, va fi încunoștințat confidențial, noi am făcut un prezent de 5000 galbeni și o tabacheră de aur împodobită cu briliante, în urma cărora am primit probe sigure despre bunele sentimente ale mareșalului. (Sursa Hurmuzaki, Documente Vol. 7, pag.133).

Iată cum a furat Austria Bucovina românească, iar în zilele noastre acești foști ocupanți cu „democrația avansată” parcă au tot asemenea năravuri.

Dorința de libertate și independență, Principatele Române au protestat cu toată puterea lor împotriva acestor nedrepti. Numai în perioada 1769-1830, Țările Române, în raport cu lacomii lor vecini, au prezentat 209 proteste și proiecte de reformă dintre care 10 revendicau independența, iar restul întărirea autonomiei (Mihail Kogălniceanu, Op. cit, pag. 707).

Răspândirea ideilor Revoluției Franceze a contribuit și în Principatele Române din plin la intensificarea luptei pentru independență, s-au născut speranțe mari, visul sfânt de eliberare națională. Vrem să fim o nație, una puternică și liberă, prin drepturi și datoria noastră se afirmă cu putere în urma Revoluției de la 1821, condusă de Tudor Vladimirescu. În acest timp lacoma Rusie făcea eforturi uriașe de incorporare a Țărilor Române în Imperiul Rus.

Marele patriot Mihail Kogălniceanu a fost acel român care a pus în valoare evenimentele anului 1821: „În Valahia, steagul național vestind românilor că vremea venise pentru ca țara să scuture stăpânirea străinilor, să depărteze abuzurile care o rodeau și să dobândească guvern național” (Mihail Kogălniceanu, Scrieri Istorice Vol. 2, Editura Academiei, București 1976 pag. 396).

Mișcarea națională crește în intensitate în acea perioadă, numele de Dacia, care cuprinde tot pământul românesc, apărea tot mai des în publicațiile vremii „Dacia Literară”, „Magazinul Istoric pentru Dacia”.

Figura lui Mihai Viteazul, domnitorul unificator, stârnește un interes tot mai mare în rândul românilor.

„Eu privesc ca patria mea toată această întindere de loc unde se vorbește românește și ca istorie națională, istoria Moldovei, a Valahiei și a frațiilor din Transilvania” – spunea marele Kogălniceanu.

Dupa Tratatul de la Adrianopol, în ciu-

da piedicilor imperiilor din jur, românii fac mari eforturi și merg spre unire. Partida națională din Muntenia lansează un memoriu revendicativ în care la primul punct se prevedea: Valahia și Moldova să se impună și să facă amândouă un principat care să fie de sine stătător și neatârnat de Turcia. Vorbind despre Unirea Principatelor, trebuie să subliniem rolul important al marelui Kogălniceanu.

Acest român uriaș studiază în Germania, fiind un student strălucit, la absolvire i se propune să rămână profesor la Universitate. Kogălniceanu răspunde invitației cu multă demnitate: „Nu dau nici cea mai mare onoare din lume pe săraca mea Moldovă, locul meu este acolo unde m-am născut”. Se întoarce acasă și devine principalul luptător pentru unire.

În zilele noastre văd tineri care caută modele și se plâng că nu găsesc. Marii intelectuali ai României care au luptat pentru Unirea Principatelor și pentru Unirea cea Mare de la 1918 nu sunt numai modele, ci ei sunt Sfinții României. În drumul spre Unirea Principatelor a avut loc Revoluția Română de la 1848 cu obiective naționale formulate cu acest prilej. Din miile de glasuri din Moldova veneau îndemnul să fim liberi: „sa fim o națiune liberă”, „inimile începeau să bată la unison la Iași și București” (Carol Gollgner, Sephan Ludwig Roth pag. 113-114).

Marii patrioți revoluționari români N. Bălcescu, C.A. Rosetti, A.G. Golescu au început să adreseze memoriile guvernelor din Europa și în special Impăratului Napoleon al III-lea. Alarmată de lupta pentru Unire, Curtea de la Viena transmite prin ambasadori în mod neprietenesc domnitorilor din Muntenia și Moldova ordinul de a curăța Principatele de toate elementele dubioase (unioniste). Dorința de unire a Principatelor este în creștere, puterile europene reacționează. La 28 februarie 1856, la Paris, delegații marilor puteri participante pun în discuție chestiunea Principatelor.

Problema unirii a fost ridicată și susținută de Franța, prin ministrul de Externe Walewshi. Aceasta arătând că este în interesul celor două țări și chiar al Europei să fie întrunite într-un singur stat. Delegatul Austriei Buol propune ca problema să fie amânată, iar reprezentantul Turciei Ali Pașa este împotriva. Turcia și Austria, prin cozi de topor din interior, caută să distrugă mișcarea unionistă. Unul dintre dușmanii Unirii, Theodor Balș, printre cei mai bogați boieri ai Moldovei, organizează sistematic acte împotriva Unirii, o adevărată prigoană, acțiuni violente împotriva unioniștilor. La Balș i se alătură alt boier Vogoride. Cine face rău țării nu poate sfârși decât rău, așa că la 1 martie 1857 Theodor Balș moare, dar este înlocuit cu altă pocitură, Vogoride, care facea parte din grupul separatiștilor condus de consulul austriac Godl. Vogoride pregătește alegeri și speră în victoria separatiștilor, provocând violențe, atragerea celor mai corupți și compromiși boieri incapabili, trădători, care să lucreze împotriva Unirii. Franța prietenă, aflând de atmosfera violentă din Moldova, îl trimite pe comisarul Talleyrand, care călătorește într-un triumf total de la București la Iași. Românii dornici și înflăcărați de Unire organizează o manifestare strălucită la Bacău.

„Trăsura cu care călătorea comisarul a fost deshamată și trasă de mulțimea care purta steaguri tricolore naționale ale Unirii, era o atmosfera de mare bucurie (Nicolae Iorga, Istoria romanilor, vol. IX, pag. 307).

În toată această perioadă Anglia, Austria, Turcia, cereau măsuri energice împotriva Unirii. Separatiști din Moldova reușesc să organizeze alegeri falsificate cu privire la Unire. Pentru moment separatiști manevrați cu zel de Turcia, Austria, Anglia obțin un succes relativ. Franța află de furtul alegerilor și cere anularea acestora. În cele

doă Principate Unirea câștigă zilnic aderența poporului român, în urma a mai multe proteste viguroase se ajunge la anularea alegerilor falsificate. Noile alegeri de la 20 septembrie 1858 s-au desfășurat într-un entuziasm nemaîntâlnit, românii erau doar cu gândul la Unire. Se obține o victorie zdrobitoare din 86 de deputați aleși numai 6 au fost separatiști. În aceste împrejurări favorabile au început lucrările divanurilor ad-hoc, care după secole de luptă au rostit fundamental voința de unire a națiunii române. La 5 ianuarie 1859, Adunarea Electivă de la Iași îl proclamă în unanimitate drept domn al Moldovei pe colonelul A.I. Cuza, unul dintre fruntașii Revoluției de la 1848. În zilele 24-25 ianuarie 1859 Adunarea Electivă de la București, sub presiunea poporului, a zecilor de mii de meseriași comercianți, țărani adunați pe Dealul Mitropoliei din capitală îl proclamă domn al Munteniei tot pe domnul A.I.Cuza.

Acest succes istoric a fost posibil datorită marilor intelectuali ai vremurilor în frunte cu Mihail Kogălniceanu a conștiinței poporului roman care a dejucat toate încercările reacționare interne și externe, piedicile puse de unele popoare europene precum Anglia, Austria și Turcia.

Să traiască Cuza! - a răsunat în inimile moldovenilor și muntenilor, Să traiască viitorul nostru! - zbura din gură în gură din inima în inima, îmbrățișările, sărutările înfocate, bucuria ochilor era un spectacol care a cuprins toate ulițele Bucureștilor și a Principatelor. Unirea e actul energetic al întregii națiuni române, spunea marele Kogălniceanu. Unificarea Italiei, Germaniei s-a făcut cu forța, românii au oferit o soluție democratică.

Bucuria Unirii Principatelor a ajuns și la frații din Transilvania. „Când s-a ales Cuza domn, entuziasmul la românii din Transilvania era mai mare decât în Principate”.

Au rămas în conștiința națională strălucitele cuvântări ale lui Kogălniceanu:

„Alegându-te pe tine domn în țara noastră, noi am voit să arătăm lumii ceea ce toată țara voiește: la legi noi, om nou. Fă ca legea să fie tare, iar tu, Măria Ta, ca domn să fii bun și blând, fii bun mai ales pentru aceea pentru care mai toți domnii au fost nepăsători sau răi”, iar Cuza îi răspunde cu demnitate: „Voi avea înaintea ochilor mei binele și fericirea nației române” – Național nr.19 din 12/02/1854

Așa se făcu Unirea Principatelor. Trebuie subliniat că fără ajutorul Franței, al împăratului Napoleon al III-lea și al ministrului de Externe Walewski, patrioții Unirii nu puteau învinge împotriva feroce a unor capitale europene. Alexandru Ioan Cuza a fost un domn strălucit, toate marile lui realizări de politică internă și externă a Principatelor a scos în evidență marea personalitate politică a acestuia, dăruirea lui totală, pentru neamul românesc, de a avea o patrie liberă și independentă, a avut inițiativă fundamentale de anulare a pretenției de dominare

a marilor puteri europene.

În ciuda unor piedici europene venite din imperiile răului, dinspre dușmanii românilor ce voiau nimicirea neamului nostru, voind să ne ia dreptul asupra pământurilor noastre, a ieșit la lumină mândria ființei românești, care a renăscut și s-a întărit odată cu creșterea credinței în bunul Dumnezeu.

Astăzi mai avem un vis măret de împlinit. Este o datorie sfântă să auzim „plânsul neamului” de dincolo de Prut, Basarabia românească, cu dor de cealaltă parte din ea însăși, care e România. O țară, atâta timp cât va avea hotarele știrbite, va sângera mereu, atunci când va sosi clipa prielnică veți face tot posibilul ca să le întoarceți Moldovei. Aș vrea să vă știu liberi atunci când veți găsi putere în voi să vă scuturați jugul nesuferit. Aș vrea să dorm în somnul cel de veci împăcat, dacă aș ști că mi-ați ascultat sfatul. (Din Testamentul lui Ștefan cel Mare și Sfânt).

Trecutul nostru e un lanț de jertfe fără seamăn, dar am avut și atâtea momente istorice de mare înălțare. Să credem și să apărăm cu ființa noastră România eternă și strălucitoare. Astăzi suntem o țară liberă, independentă, în multe mele nopți albe mă gândesc ce bine ar fi să nu mai fim obligați să ne justificăm la toate maimuțele lumii, să nu mai acceptăm să fim ținuți prea de multe ori sub opresiune nedreaptă, iar dacă printre noi mai sunt persoane precum Balș sau Vogoride, să-i aducem pe calea cea dreaptă.

Dragi români, să aruncăm sămânța sănătoasă în primăvara Centenarului, să ne iubim țara mai mult decât viața, în felul acesta vom dăinui o veșnicie ca un popor mândru între popoarele lumii.

Aștept acele vremuri înalte, când inimile noastre vor fi cuprinse de un nesp entuziasm, iar România va rosti într-un cuvânt, de la mic la mare, că e gata de orice jertfă pentru a susține binele națiunii, cu libertatea, cu sufletul pentru apărarea neatârării patriei. Acesta ar fi omagiul suprem adus marilor înaintași care au făurit Unirea Principatelor, iar mai apoi Unirea cea Mare la 1 Decembrie 1918. Doamne ajută!

■ Prof. Teodor DAVID,
Senator ales al mișcării unioniste
„Sfatul Țării 2” din Republica Moldova